

at de Vælgere og deres Familier, hvis Interesser jeg og mine Meningsfæller særlig repræsenterer, nemlig de Dele af Befolkningen, som have organiseret sig som Arbejderparti — vi repræsenterer naturligvis ogsaa andre Interesser, men vi have jo den Pligt i særlig Grad at værne Arbejdernes Interesser og føle os derfor i særlig Grad som Arbejderrepræsentanter — ville i lige saa fuldt Maal komme til at lide under de Vanskeligheder, der kunne opstaa ved Indførelse af det ny System, som Landvælgerne og deres Familier. Men desuagtet føler jeg ingen Betænkelighed ved at stemme for et Forslag af det Indhold, som her foreligger, thi jeg tror, at sely om der er enkelte, der kunne føle sig brøstholdne, maa vi dog erkende, at vi her staa over for et Fremskridt, som det er Rigsdagens Pligt at fremme saa snart som muligt. Naar det imidlertid ikke er sket endnu, forstaaer jeg meget vel Grunden dertil, thi det er næppe forkert, naar jeg siger, at de ærede Repræsentanter her i Tinget have ment, at Gennemførelsen af et Lovforslag om det metriske System dog vel nok vilde være en temmelig mager Reform at komme hjem med til Vælgerne, naar man ikke ved Siden deraf kunde pege paa større Reforme, Reforme, der havde en anderledes vidtrækkende Betydning for den store Befolkning. Det vilde være næsten lige saa betænkeligt, mente de Herrer, at skride til Gennemførelsen af dette, som det f. Eks. vilde være at stemme for, at Rigsdagens Medlemmer skulde have 10 Kr. i Stedet for 6 Kr. om Dagen, naar man ikke kunde komme hjem og sige til Vælgerne: Her have I et stort Resultat af vor Virksomhed, som I have Grund til at takke os for. I saa Fald vilde det metriske System og Diæterne ganske sikkert glide meget let igennem. Den Slags Udtalelser hørte jeg ogsaa, da Udvalget var nedsat. Man mente, at man kunde ikke være tjent med at faa dette Lovforslag gennemført, medmindre man kunde henvise til større Ting. Nu foreligger imidlertid dette Lovforslag til Behandling, og vi have jo alle et overordentlig stort Haab om, at den Valgperiode, vi nu ere komne ind i, maa blive særlig frugtbar. Det Haab have vi ganske vist haft altid, men jo længere vi skride frem i Tiden, jo mere Sandsynlighed er der for, at Haabet gaar i Opfyldelse. Jeg gaar altsaa ud fra, at man anbefaler at vedtage dette Lovforslag. Det er sagt af den sidste ærede Taler (Philipsen), at Handelsstanden og de næringsdrivende vilde sætte megen Pris paa Lov-

forslagets Gennemførelse. Jeg kan henpege paa, at i Sportsverdenen regner man ogsaa med det ny System, og at Statsbanerne i Virkeligheden ogsaa have indført det, idet man i Jærnbanetaksterne beregner Gulvfladen i Vognene derefter. At omsætte den gamle Vægt, Pund til Kilo, vil jo være en let Sag, da der her kun er Tale om en Halvering. Der er en Ting, som Statsbanerne utvivlsomt kunne gennemføre uden Vedtagelse af Lovforslaget, og det er paa alle Statsbanestationer at angive paa Stationsbygningerne, hvilken Kilometerlængde man havde kørt. Det finder, saa vidt jeg ved, ikke Sted paa vore Statsbaner, men derimod paa adskillige af vore private Baner. Vi burde have begge Maal angivet der, baade det danske og det ny. Det er, synes jeg, en Reform, som i alt Fald vilde lette Overgangen til det ny, der kræves gennem dette Lovforslag.

Der blev af den ærede sidste Taler talt om vor oplyste Bondestand, og jeg finder ikke Anledning til at supplere disse Udtalelser, de forekomme mig ganske rammende. Men naar Repræsentanten for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen), lige saa vel som jeg, der er Repræsentant for Københavns 13de Valgkreds, fuldstændig anerkende den høje Oplysning, som vor Bondestand har naaet, nære vi ganske vist samtidig det Ønske, at denne Bondestands Repræsentanter ville medvirke til Gennemførelsen af et utvivlsomt Fremskridt. Der er en Grund til, som foranlediger mig til at haabe, at Folketinget denne Gang vil tage velvilligere paa Sagen end før. Vi have ved ikke saa faa Lejligheder i vor Agitation og med god Grund kunnet henvise til, at det andet Ting har drevet Visnepolitik. Vi have beklaget, at Lovforslag, som vi tillagde Betydning, ikke ere naaede gennem Landstinget, ikke ere blevne til Love, skønt Folketinget har gjort alt muligt, for at saadanne Lovforslag kunne gaa igennem. Ikke uden Grund vil Landstinget nu, hvis Folketinget over for Lovforslag af denne Art — der er ogsaa et andet Lovforslag, jeg tænker paa, nemlig Forslaget om Forfatter- og Kunstnerret — stiller sig afvisende, kunne sige, at Folketinget driver ogsaa Visnepolitik, og jeg beder derfor de Herrer Bonderepræsentanter betænke, at det er dem, det kommer an paa, at det er dem, der kunne dokumentere, at Folketinget her som paa alle andre Omraader vil stille sig paa Højde med, hvad Tiden kræver. Jeg for min Del tror nu ogsaa, at Folketinget